

Het geweld van het water

Laatst stond ik aan de oever van een bruisende bergstroom die vanaf de rotsige bergwand naast me naar beneden stroomde. Wat een lawaai was dat terwijl het water met donderend geraas door de rivierbedding stroomde. En toen, terwijl ik de stroom volgde en zag hoe het water op het allerlaatst van een lage klif in zee stortte hield het geraas plotseling op en vulde een diepe stilte daar de natuur.

Dat was een verrassing en ik vond het verschil heel bijzonder. De machtige zee slokte het luidruchtige water als het ware op en de bergstroom had helemaal niets meer te vertellen. Het zette me aan het denken, want zo is het ook met de stroom van zorgen, moeilijkheden en afleidingen die luidruchtig door ons leven stromen. Al dat lawaai dreigt ons te overmannen en slokt onze aandacht op. Maar dan opeens ontmoet het geraas van onze dagelijkse beslommeringen iets dat veel groter en machtiger is dan al dat tumult. Opeens is er iets dat uit een diepere sfeer lijkt te komen. Opeens lost het geweld van het water zich op in de zee van God. Zo is het ook met ons als wij onze zorgen in de zee van Gods beloften laten storten. Het gebulder van de woeste, schuimende stroom verdwijnt in de zee van Gods machtige aanwezigheid. Iedere zorg smelt weg en opeens is er rust. Dit is de vrede die alle verstand te boven gaat. Wij begrijpen het niet met ons aardse begrip, maar we voelen het wel. Het is diezelfde rust die over het water gleed nadat Jezus de storm op het meer had bedaard en de discipelen er niets van begrepen.

Als wij onze zorgen op Jezus storten, verdrinkt al het ongemak, iedere ruzie en al het verdriet dat vanuit de grote buitenwereld op ons afkomt. Of de razende stromen in ons leven nu diep of ondiep zijn, troebel of helder, warm of koud, het maakt allemaal niets uit. Alle stromen van het gewone leven worden op één en hetzelfde moment bedwongen en tot zwijgen gebracht in de weidse, uitgestrekte wateren van de oceaan die ons allen omvat. Elke kleinere controversie wordt gesmoord in de oceaan van God. Elk persoonlijk geroezemoes verstomt en in plaats van het gebulder van het water vervult de stilte ons met een diep verlangen naar de eeuwige vrede die ons te wachten staat.

Wat een prachtig beeld dat de bergstroom uit de natuurlijke wereld ons kan leren. De bergstromen van het leven razen vaak vanaf grote hoogte en met een kracht die voor onze zwakke levens veel te sterk lijkt. De wateren slaan zich een weg langs rotsen, verstoren kleine meertjes met rustige wateren en sleuren modder, takken en stenen met zich mee. Maar iedere rivier leidt naar de zee waar het water in de stille diepten van de machtige oceaan verdwijnt. Houd die gedachte vast en staar je niet blind op het geweld van het water en de wereldse onrust, want alles loopt naar de zee en alles gaat volgens het plan van God; naar de vrede die alle verstand te boven gaat.

Naar een artikel van Dean Stanley